

Preparar-se per a una nova conjuntura: la lluita cos a cos

En teoria, tot plegat no era sinó un guió pactat entre Mas i Zapatero pel qual es restituïa CiU al capdavant del govern autònom a canvi d'un suport estable dels convergents al govern del PSOE a Madrid. Aquest suport permetria que aquest partit aparegués davant l'opinió pública espanyola acompanyat d'uns socis més fàcils de digerir i més disposats a combregar amb un gir més liberal de les seves polítiques.

El guió, però, s'ha vist parcialment esgarat per uns resultats electorals que posen al descobert les misèries i subproductes que ha engendrat l'establishment polític principatí en els darrers anys. Així, una CiU esbiaixada radicalment cap als postulats més dretans del liberalisme no ha assolit l'objectiu de poder liderar còmodament el proper govern principatí. D'altra banda, la previsible desfeta del PSOE ha afavorit ICV, que ha recollit part del vot maragallista desencisat amb l'operació Montilla. Finalment, els «Ciudadanos» han estat el vot útil de l'espanyolisme combatiu normalment camuflat durant anys dins la bossa de vots del PSOE i el PP.

Per tal de comprendre el nou arc parlamentari, cal tenir molt en compte dos fets fonamentals sense els quals és difícil copsar el perquè de la situació que ens envolta. Ens referim, òbviament, al 43 % d'absència i als més de 60.000 vots en blanc. A banda de l'anomenada abstenció estructural, aquestes dades no són sinó el reflex de la profunda desil·lusió i el sentiment de frustració nacional col·lectiva que per a milers de catalanes i catalans han suposat tant l'enganyifa del procés de reforma estatutària com les polítiques erràtiques —quan no directament dretanes— del tripartit.

El teixit social català i popular i els anhels de sobirania de cada cop més sectors de la nostra societat s'han vist dràsticament traïts pels aparells d'uns partits sense cap més horitzó que el de la lluita pel càrrec, sense cap més projecte polític que el de la submissió als dictats de l'Estat i el capital.

I, és clar, en aquest clima els sectors més combatius de l'enemic es creixen, i qui juga

amb foc, acaba cremant-se. Amb el suport dels grans grups econòmics i mediàtics de la dreta espanyola amb audiència significativa en determinats ambients de la nostra societat (*COPE*, *El Mundo*, *Teles*, *Antena3*) i la connivència d'alguns mitjans de comunicació catalans que treballen dia a dia per l'espanyolització del país (*El Periódico*, *La Vanguardia* i *TV3*), el feixisme espanyol més descarnat ha obtingut representació parlamentària.

Seguint l'esquema clàssic d'un moviment nazi, els seguidors de Boadella, Espada, de Carreras i companyia, omnipresents en els diferents fòrums de debat i mitjans de comunicació, han establert les seves bases en un discurs demagògic construït i finançat als barris benestants barcelonins i difós pels mitjans entre aquells sectors que, sovint de la mà del PSOE¹, han viscut al marge de qual·sevol vestigi de catalanitat. La configuració i consolidació d'un partit «*orangista*» en defensa dels privilegis de l'alt funcionari, els nous rics i la burgesia espanyolista és ja una realitat.

Pel que fa a la formació del nou govern, s'ha apostat per la reedició d'un pacte tripartit que assumeixi com a programa de govern bona part de les receptes liberals de la «competitivitat». És a dir, molt previsiblement la desregulació social, la dualització (com passa ja amb l'ensenyament) i progressiva privatització dels serveis públics, la construcció d'infraestructures de destrucció massiva i la connivència amb el capital especulatiu seran els eixos del tan preconitzat «*govern fort que torni el prestigi a Catalunya*» o, parlant clar, que doni confiança als explotadors i sectors benestants. Sota la batuta d'un PSOE principatí lliure de tot vestigi de catalanisme i amb l'argument de l'amenaça «*ciudadana*», aquest govern difícilment corregirà l'actual procés d'espanyolització política i mediàtica de la nostra societat.

Així doncs, en un panorama de previsible reforçament del pol espanyolista més bel·ligerant i de les polítiques al servei de la burgesia, cal preparar-se per al combat al voltant de tres eixos:

- La dinamització tant de la lluita de classes i d'alliberament de gènere com de les lluites populars en defensa del territori i els serveis públics.
- L'enfortiment de la lluita per la llengua, la cultura i la identitat nacional.
- El desplegament d'un veritable moviment per l'Autodeterminació.

I, evidentment, si realment volem fer creïble el nostre projecte i treure el nostre poble de la frustració i l'acotament, cal denunciar sense treva el paper de les forces reformistes i desplegar, sòlidament unit a les lluites populars, un referent polític unitari (mobilitzador, organitzatiu i institucional), per a la construcció del qual cal que el conjunt de l'Esquerra Independentista debati i consensui en quina direcció cal caminar en els propers anys en els diferents àmbits de lluita.

S U M A R I

Preparar-se per a una nova conjuntura: la lluita cos a cos ... pàg. 1

El sobiranisme legalista, una contradicció en els termes que no deixa avançar..... pàgs. 2-3

Una direcció per avançar pàgs. 3-4

Quines «noves» reformes socials? pàgs. 4-5

Alguns aspectes sobre l'explotació i maltractament dels animals.... pàg. 6

La passa valenta.....pàgs. 7

És possible construir el socialisme a Cuba?pàgs. 8

1. Vegeu l'article «*De debò volem combatre el feixisme?*» a <http://www.defensadellaterra.org/Organitzacio/combatrefeixisme.htm>

El sobiranisme legalista, una contradicció en els termes que no deixa avançar

Seguint el propòsit que anunciàvem al darrer número d'aquesta revista, tornem a abordar ara un tema que ja hem tractat en aquestes pàgines i també en diferents documents conjunturals fets públics al llarg dels dos anys passats relacionats amb la proposta de la «Ruptura democràtica per la independència»¹. En aquests escrits anteriors descrivíem com l'extensió social de l'objectiu independentista, juntament amb la repressió que havien rebut els sectors més avançats del moviment, havien comportat l'extensió d'una modalitat d'independentisme que proposava la paradoxa de la consecució de la independència mantenint-se permanentment dins la legalitat vigent (una legalitat que sabem que l'Estat espanyol sempre ha anat desenvolupant en forma de mecanismes jurídics i repressius destinats a oposar-se a l'avanç del nostre moviment). En resum, exposàvem com «la

independència amb el permís d'Espanya» és una fal·làcia i que no hi haurà independència sense diferents formes de ruptura amb la legalitat vigent.

En aquest article present insistirem en quins són els fonaments d'aquesta desviació estèril de la lluita d'emancipació nacional i exposarem alhora com concebem els elements de ruptura necessaris per a l'obtenció de l'objectiu independentista.

El procés de formació del sobiranisme legalista

Convé recordar, doncs, que la llarga i insistent campanya repressiva de l'Estat espanyol contra l'independentisme i sectors pròxims entre els anys 1975 i 1992, va propiciar —com hem apuntat més amunt— l'aparició de diferents desviacions domesticades, adaptades més a les conveniències i els compromisos de la política parlamentària (incloent-hi l'experiència d'ERC, en un lloc destacat) que no pas a la realitat i a les necessitats objectives de la lluita independentista. Aprofitant la repressió, l'extensió d'aquesta tendència «acomodada» tenia socialment la funció de captar l'independentisme creixent tot desviant-lo dels objectius rupturistes i combatius representats fonamentalment per l'MDT i Terra Lliure, a partir de la meitat de la dècada dels 80. A causa del seu origen «reactiu», les tesis

d'aquest sobiranisme moderat, autoanomenat durant un primer període amb el qualificatiu prou explícit d'«independentisme tranquil», es definia per mitjà d'unes posicions de tipus tacticista, és a dir, manques d'una estratègia pròpia, que es poden resumir en els elements següents:

- El rebuig frontal a la violència, quan es podia atribuir a una actuació d'origen popular o independentista.
- L'aposta per la participació en els canals polítics parlamentaris espanyols establerts, com a única via d'actuació.

Aquesta opció no era innocent sinó que comportava, com sabem, com a contrapartida:

- En primer lloc, una confusió entorn del monopoli de la violència exercida per part de l'Estat, la qual es feia invisible. El paper coercitiu de l'Estat espanyol quedava, a partir d'aquests posicionaments, diluït i disfressat.
- En segon lloc, una col·laboració en el procés de marginació d'aquell independentisme conseqüent que no s'havia integrat.
- I, també, la reducció de les formes d'acció a la simple intervenció parlamentària, tot abandonant la mobilització i l'organització populars no subordinades als interessos electoralistes dels partits. Això representava, a la pràctica, la negació dels mitjans bàsics de conscienciació independentista de la població i l'abandó dels mecanismes més elementals per a poder fer avenços de tipus unitari.

No cal dir que aquesta operació, protagonitzada per aquesta forma confusa i contradictòria de reivindicació política nacional que hem descrit breument, era una trampa fatal per al nostre moviment com a projecte alliberador pel fet que el futur quedava així hipotecat dins un àmbit parlamentari sense sortida, i restava presoner de la lògica estatalista.

La falla d'aquesta tendència «legalista» no ha estat, doncs, només de mètode, sinó també ideològica i de fons. Com s'ha vist en el procés estatutari de Catalunya,

1. Vegeu particularment el document *Ara és el moment de la Ruptura Democràtica per la Independència*, MDT, octubre de 2004.

Pancarta i estelada gegant de l'MDT en la manifestació del 18 de febrer d'enguany

aquesta mena de pseudoindependentisme —identificat, sovint, ell mateix de manera més còmoda sota la denominació més ambigua de «sobiranisme»— ha quedat atrapat en els seus propis enganys pel fet que no té sortida possible dins el marc polític en què ell mateix s'ha circumscrit. Així, tal com va fer ERC, el sobiranisme legalista va apostar per la il·lusòria estratègia de federalitzar l'Estat espanyol com a via intermitja cap a la independència.

Per tant, el «sobiranisme legalista» ha abandonat una tesi estratègica fonamental del moviment independentista, que sempre ha preconitzat que la conquesta de la independència només podia tenir sentit a través de la construcció d'una força social amb voluntat d'anar més enllà de les institucions establertes.

El sobiranisme legalista s'ha anat desenvolupant entre alguns líders d'opinió provinents del catalanisme moderat, entorn d'una concepció idealista de la societat² on tota la possibilitat d'acció política es redueix a aconseguir una majoria parlamentària. La simplificació de l'escena social i política de la lluita independentista a l'únic àmbit parlamentari redueix totes les anàlisis i propostes a simples combinacions entre els partits parlamentaris, cosa que porta a veritables culs-de-sac com el que es limita actualment a proposar com a panacea una majoria parlamentària al Parlament de Catalunya a partir de la simple suma dels vots de CIU i d'ERC, confonent la unitat dels sectors polítics identificats amb la catalanitat amb una força realment emanci-

padora que no existeix a hores d'ara d'una manera clara en cap d'aquests dos partits. Amb aquesta simple addició quantitativa no es podrà superar mai la política curta de vista del «peix al cove» (o de la «conquesta gradual de parcel·les de poder»), que no permet de posar les bases per a canviar les condicions generals de dominació en els àmbits d'acció política fonamentals.

Les evolucions erràtiques d'ERC mateixa al llarg del seu periple parlamentari també són degudes a les limitacions d'un enfocament legalista i sense profunditat social, que és incapaç de treballar seriosament per a desenvolupar una força social independentista no subordinada a la dinàmica parlamentària.

La ruptura independentista

L'avanç cap a la independència no tindrà lloc, doncs, sense la creació d'una nova força social que vagi més enllà dels partits parlamentaris. Aquesta afirmació bàsica prové del fet evident que la independència és una ruptura perquè pretén traslladar les decisions col·lectives a un nou cos social, perquè ha de trencar una legalitat tot instaurant-ne una altra. Però aquest simple i legítim fet democràtic pot trobar diferents formes de resistència de part dels sectors socioeconòmics i polítics que detenen el poder actual.

L'Estat espanyol —tot Estat— és una potent maquinària i no n'hi haurà prou amb l'exhibició innocent de la voluntat política d'una part de la població, per important que arribi a ser numèricament (difícilment, però, podent esperar esdevenir majoritària matemàticament pel fet que no podrà servir-se, de manera adequada, i abans de la independència, dels mecanismes i mitjans que conformen les opinions de les majories). Cal, per tant, una força social nova, capaç d'anar més enllà de la legalitat establerta. I cal també un moviment i una consciència polítiques que no s'ofeguïn dins la simple pràctica parlamentària.

En resum, la lluita per la independència necessita avui com a prioritat, desplegar un moviment sociopolític, suprapartidista i supraparlamentari amb les característiques següents:

1. Ésser capaç de mobilitzar-se de manera efectiva i àmpliament representativa en defensa dels interessos populars...
2. ...i també amb una capacitat suficient d'informació i d'autoprotecció, perquè pugui superar la manipulació informativa i la repressió que s'activaran progressivament des dels diferents aparells de l'Estat.

En conclusió, podem afirmar que no hi haurà cap mena d'independència creïble sense preparar un veritable procés de mobilització i de defensa de les reivindicacions populars, capaç, en el moment necessari, de «girar la truita», una truita que demana un fort «sacseig» social i polític previ.

I, des del punt de vista organitzatiu més concret i immediat, només podrem avançar cap a la independència dinamitzant, en primera instància, un fort moviment social i polític per l'Autodeterminació; i aconseguint a curt termini vertebrar una forta Unitat Popular, entesa com a la instància política de masses capaç de fonamentar la seva força en la defensa dels interessos socials i nacionals de les classes populars dels Països Catalans. El desplegament de les CUP (Candidatures d'Unitat Popular), que ha de rebre un important impuls en la conjuntura de les properes eleccions municipals, és un element fonamental d'aquesta vertebració.

D'altra banda, l'articulació d'una sòlida política d'aliances de solidaritat internacional (començant per establir llaços resistents amb les lluites d'alliberament de les nacions més pròximes, com Euskalherria) és l'altre pilar fonamental d'una estratègia independentista raonada.

CARLES CASTELLANOS I LLORENÇ

Una direcció per avançar

Sota el lema «Una direcció per avançar», el Moviment de Defensa de la Terra organitza el propers dies 18 i 19 de novembre una Trobada Independentista, que pretén ser fonamentalment un espai de reflexió i debat.

A més dels i les militants i simpatitzants de l'MDT, està con-

vidat a participar-hi qualsevol persona membre de l'Esquerra Independentista que tingui interès a debatre sobre alguns aspectes claus relacionats amb la ideologia, l'estratègia i la tàctica del nostre moviment (l'independentisme d'arrel marxista, l'alliberament de gènere, el dret a l'autodeterminació i la política

d'aliances). Aquestes temàtiques no s'abordaran des d'un punt vista teòric, sinó en relació amb els reptes i la pràctica política actuals del moviment independentista, que està obligat a adaptar-se a una realitat social en permanent transformació.

També s'ha volgut dedicar una sessió específica als aspec-

tes organitzatius perquè es tracta d'una temàtica força desatesa per un moviment massa sovint absorbit pel dia a dia. No cal dir que qualsevol militant de qualsevol instància organitzativa l'Esquerra Independentista hauria de reflexionar sobre el perquè i per a què de les nostres organitzacions, sobre

Continua

el seu funcionament i les seves mancances i sobre les contradiccions que quotidianament ens genera militar en organitzacions que pretenen transformar la societat. L'absència de reflexió sobre l'activitat militant és una de les raons, encara que no pas l'única, de les nombroses desercions que en els darrers anys s'han produït en el nostre moviment, un luxe que no ens podem permetre.

Pel que fa a la manera com es desenvoluparan les sessions, es vol defugir de totes totes de la ponència o conferència magistral seguida per un públic més o menys passiu, que només pren la paraula al final d'aquesta intervenció, que ocupa la major part del temps. Així, si bé hi haurà unes persones encarregades de presentar breument la temàtica de cada sessió i especiorar la discussió a partir d'un guió difós amb anterioritat a la Trobada, la pràctica totalitat del temps estarà dedicada al debat, ja que l'entendem com un instrument dialèctic que permet pensar, reflexionar i clarificar col·lectivament mitjançant un procés en el qual l'important no és el punt de partida sinó el d'arribada. L'objectiu, doncs, és que la Trobada sigui una veritable

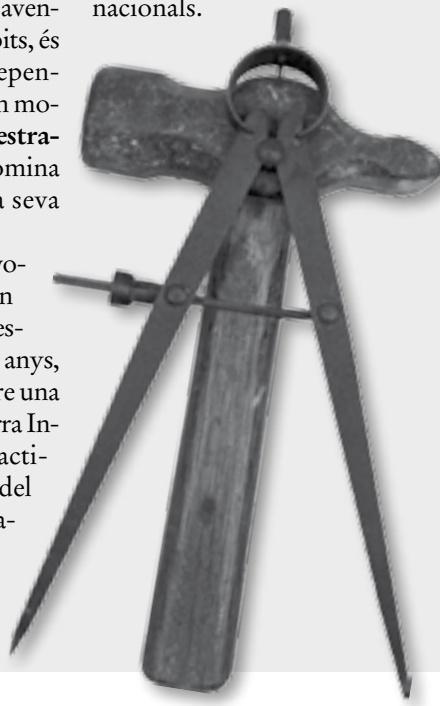
«pluja d'idees» sobre els temes debatuts, algunes de les quals de ben segur orientaran la nostra pràctica política en el futur

Per què cal una direcció per avançar?

Pel que fa al lema triat, cal entendre'l en dos sentits, sobretot en el primer. D'una banda, és evident que cap moviment polític transformador no pot avançar sense fixar un **rumb**, que no ha de ser immutable, sinó que s'ha de contrastar constantment amb la realitat i la pràctica política. Doncs bé, malgrat els avenços parcials en alguns àmbits, és obvi que l'Esquerra Independentista és a hores d'ara un moviment sense rumb, **sense estratègia**, en què la inèrcia domina una part important de la seva activitat política.

Perquè s'entengui què volem dir, podem agafar un exemple ben actual en aquestes dates: des de fa uns cinc anys, després de l'11 de setembre una part important de l'Esquerra Independentista participa activament en l'organització del Correllengua a la seva localitat. Aquesta activitat sensibilitzadora acapara durant gairebé dos mesos

una part dels recursos humans del moviment, però encara és l'hora que l'Esquerra Independentista estableixi una estratègia comuna en el front de lluita per la llengua que inclogui, sens dubte, el Correllengua, però que vagi molt més enllà. Així, un dels primers objectius d'aquesta estratègia comuna hauria de ser la creació d'una organització nacional (de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó) en aquest àmbit, la qual cosa no vol dir constituir-ne cap de nova sinó aprofitar les estructures existents perquè esdevinguin realment nacionals.

D'altra banda, és evident també que l'EI és un moviment **sense direcció política**, una de les seves mancances més greus, juntament amb l'absència d'una estratègia comuna i la d'un referent unitari de masses. El moviment no pot ajornar indefinidament aquesta qüestió, ja que no hi ha cap experiència històrica d'alliberament mínimament reeixida sense una direcció política. (En el fons, aquestes tres mancances estan interrelacionades les unes amb les altres i el moviment les hauria d'abordar conjuntament.)

Encara que en aquesta Trobada no es fa un tractament específic de la problemàtica de la direcció política, sens dubte aquesta temàtica estarà present en el debat d'algunes sessions, especialment en el de la primera i la segona.

Per acabar, som conscients que la Trobada Independentista del 18 i 19 de novembre no servirà per solucionar immediatament aquestes mancances del moviment, però creiem que sí servirà per aportar elements per reflexionar-hi i actuar en alguna **direcció**.

A. CONTELL

Quines «noves» reformes socials?

La Mesa de Reforma de Seguridad Social, on hi participen els sindicats UGT-CCOO, la CEOE i el govern del PSOE han presentat com un gran «pacte social» la nova reforma de la Seguretat Social. Una vegada més, la seva política no gira a l'entorn d'assegurar un sistema just i per a tots, sinó a buscar solucions que tendeixin a assegurar els drets del lliure mercat.

Des de la Coordinadora Obrera Sindical, sindicat de classe dels Països Catalans, valorem molt negativament aquesta nova reforma, ja que accentua les greus retallades efectuades en les reformes anteriors, les de 1997 i 2001, fonamentalment, i, sobretot, perquè aquest tipus de mesures s'intenten justificar argumentant una futura fallida del sistema de pensions públiques, en l'horitzó del 2015. Per això i, entre d'altres coses, no s'ha recordat en cap

moment que la Seguretat Social va tenir superàvit els darrers anys i que bona part d'aquest superàvit està essent utilitzat per cobrir despeses que s'haurien d'afrontar amb els propis fons de l'Estat.

Aquesta Nova Reforma de la Seguretat Social (que cal enquadrar dins del marc de la nova línia de polítiques ultraliberals marcada per la reglamentació europea, i que als Estats espanyol i francès, troba el seu reflex en les noves reformes laborals, reformes de la funció pública, del CPE, privatitzacions...), significa la legalització de majors i molt més greus entrebancs a l'accés a la pensió durament guanyada per les treballadores i els treballadors, rebaixant les quanties a percebre de les noves pensions i retardant l'edat efectiva de jubilació. Curiosament, la UGT es va negar a signar la reforma del 2001, per semblar-li negati-

va, i aquesta que ho és molt més, la signen (consultar el nostre document «*La Nova Reforma Laboral. Cap a una reforma laboral permanent*»).

Cenyint-nos a aspectes concrets d'aquesta darrera reforma, volem remarcar els punts següents com els més negatius:

- L'ampliació del nombre d'anys per tenir accés a una pensió, passant dels fins ara tretze anys necessaris cotitzats, als 15 anys efectius (5.475 dies). I això ho aproven (CCOO i UGT) malgrat l'existència de jurisprudència que reconeixia les pagues extraordinàries com a dies cotitzats, pel que feia al càlcul del nombre d'anys cotitzats per tenir dret a pensió, que ara amplien. A més, amb això, s'impedirà que, com succeïa fins ara, hi hagi treballadores i treballadors

- que havent cotitzat 12,8 anys (o 4.700 dies) puguin cobrar pensió... situació en la qual es troba actualment més del 3 % de les treballadores i dels treballadors dels Països Catalans.
- b. Els contractes a temps parcial. Aquesta modificació afectarà fonamentalment les dones (però també i cada cop més les generacions de treballadors més joves), que són les que majoritàriament pateixen aquest tipus de contracte. Així, les persones contractades a temps parcial hauran de cotitzar uns 20 anys. Això marca una gravíssima discriminació per a les dones i per al jovent, al legalitzar *de facto* la vella situació de discriminació patida per les treballadores i els joves treballadors, assegurant-se, a més, reduir la quantitat de pensions a pagar, ja que en pocs anys els contractes a temps parcial seran majoria. Seguint aquesta argumentació, i lògicament, tampoc consideren la jurisprudència del Tribunal Constitucional espanyol que, en algunes sentències, equiparava el dia treballat amb dia cotitzat... En definitiva, amplien encara més el temps a cotitzar, dificultant més l'accés a la pensió.
 - c. Es manté l'exigència que dels 15 anys a cotitzar, dos d'ells siguin en els darrers 15 anys abans la jubilació, la qual cosa torna a perjudicar les treballadores, ja que són les que majoritàriament abandonen el mercat laboral, en la majoria dels casos per tenir cura dels fills, néts o familiars grans, ja que les privatitzacions o directament la inexistència de serveis socials, i l'estructura patriarcal de la nostra societat, les obliguen a fer-ho.
 - d. La jubilació parcial. Moltes treballadores i treballadors s'estaven acollint a aquesta possibilitat i fins i tot estava recollida en nombrosos convenis col·lectius... tampoc oblidem que a casa nostra, CCOO i UGT agafaven aquesta alternativa com a única possible en tots els tancaments i regularitzacions que estem patint. Havien de tenir 60 anys, portar 15 anys cotitzats i es podia arribar al 85 % de sou, sense pèrdua de la quantia de la seva pensió futura, sempre que fos substituït/-ida per una treballadora o treballador amb un contracte de relleu. Ara s'exigeix que tinguin 61 anys i la reducció de jornada-salari no pot ser major al 75 % (és a dir, es cobrarà menys encara). És a dir, front als 60 anys actuals, els i les treballadores que vulguin jubilar-se parcialment hauran de tenir 61 anys, 6 anys d'antiguitat a l'empresa i 30 anys de cotització (això es començarà a exigir un cop passin uns pocs anys d'aplicació de la reforma). Als convenis col·lectius
 - e. Les pensions de viduitat. Fins ara es reconeixia com un dret efectiu l'accés a elles, en funció de la cotització a la Seguretat Social. Ara es converteix en una renda de substitució, de compensació que es concedirà atenent al grau de dependència econòmica que tingués la família respecte a la persona morta.
 - f. S'incentiva la jubilació més enllà dels 65 anys, augmentant-se la pensió per a totes aquelles treballadores i treballadors que es jubilen amb 66 anys o més, la qual cosa repercutirà molt negativament en l'accés del jovent treballador al mercat laboral en unes condicions mínimament dignes.
 - g. D'altra banda, s'endureix la regulació de la incapacitat permanent per evitar que sigui una via d'accés a la protecció social en carreres de cotització insuficients, mentre que la pensió d'incapacitat temporal es cobrarà encara que s'extingeixi el contracte laboral del treballador.
 - h. Per als empresaris, una de les mesures més beneficioses és que, amb la reforma, s'abaratiran les seves despeses per mantenir a l'empresa els treballadors, que amb cinc anys d'antiguitat, tindrien 59 anys d'edat. En aquests casos, la Seguretat Social finançarà el 40 % de les cotitzacions. Fins ara, Treball només finançava part de les cotitzacions per aquells treballadors que, portant almenys cinc anys a l'empresa, tinguessin entre 60 i 64 anys (amb 60 anys, la Seguretat Social pagava el 50 % de les cotitzacions i amb 64 anys, el 90 %). Amb la contrareforma, això s'amplia, afegint la franja de 59 anys i, fins i tot, obrint la porta a què, en funció dels comptes del sistema, aquesta escala pugui iniciar-se als 55 anys.

Des de la COS, entenem que les miserables justificacions d'aquests tipus de mesures, s'han d'enquadrar en l'absoluta rendició de CCOO i UGT davant la patronal i en l'excel·lent servei que el PsoE li està fent al capital espanyol, fent-ho servir tot plegat com una forma de posar la por al cos de totes les treballadores i els

treballadors davant una possible futura fallida del sistema de pensions, en l'horitzó del 2015. Per això, se n'obliden de recordar davant dels mitjans de comunicació del règim, que la Seguretat Social va tenir en els darrers anys un superàvit més que important i que bona part d'aquest superàvit està essent utilitzat per cobrir despeses a les quals caldria fer front amb els fons propis de l'Estat. És a dir, el percentatge que ens dedueixen de les nostres nòmines tots els mesos per a la caixa general de la Seguretat Social, enlloc de retornar a nosaltres mitjançant més i millor atenció social, la redistribueixen segons els seus interessos (trens d'alta velocitat, campanyes publicitàries, visites papals...), per garantir-se així noves fonts d'acumulació de beneficis per a les seves butxaques.

Així mateix, denunciem l'actitud i els actes directament mafiosos de CCOO i UGT al signar aquest tipus d'acords (buscant el seu únic interès de garantir-se les seves cadires i estructures, en contra dels quals diuen defensar) que en el fons cerquen de potenciar els fons privats de pensions... fons on també tenen interessos, ja que tenen constituïda una entitat que es dedica a la gestió d'aquests fons privats. Un posicionament que no ha de sorprendre ningú, car CCOO, ha estat recolzant sistemàticament tots els acords que incideixen en polítiques liberals i que mantenen una pràctica de col·laboració constant, més o menys encoberta en funció de qui hi hagi al govern. Un exemple? L'assistència de Fidalgo, secretari general de CCOO, a unes jornades organitzades per la FAES, entitat d'extrema dreta espanyola presidida per José María Aznar, per parlar de les bondats d'aquesta reforma.

En volem més? L'estratègia neoliberal espanyola, amb el vist i plau dels anomenats grans sindicats, se circumscriu en l'especulació pura i dura, i aquesta especulació afecta no només el territori sinó també les persones que hi vivim que caiem en la més absoluta de les precarietats.

És en aquest context que tenim dret a decidir, com a treballadors i com a poble.

GONÇAL BRAVO I REIG
 Coordinador General de la Coordinadora
 Obrera Sindical (COS)

Alguns aspectes sobre l'explotació i maltractament dels animals

Les darreres notícies sobre maltractaments contra els animals no han fet més que mostrar la punta de l'iceberg d'una vergonyosa realitat sobre el tractament que els animals i la natura reben en general del sistema que s'autoanomena *civilitzat i intel·ligent*.

La defensa i l'estima de la nostra terra i el nostre poble suposa inexcusablement el respecte de l'entorn i de la resta d'éssers vius que comparteixen la seua existència amb nosaltres i que pateixen l'opressió, l'explotació i els maltractaments. El sistema capitalista i consumista que ens té sotmesos els utilitza com a diversió, com a esport, com a mercaderia de consum, com a espectacle i com a objecte per a potenciar els instints més primaris de l'ésser humà.

Tenim moltes mostres de com aquest sistema tracta els éssers vius que comparteixen el nostre entorn: empresonament i explotació dels animals als zoològics i oceanogràfics, lluites clandestines de gossos i galls, tràfic i venda d'animals domèstics i d'espècies exòtiques, els actes cruels i vexatoris contra els animals en les anomenades *festes populars*, la cacera d'animals com a *esport* i no pas com a necessitat, etc.

És per això que considerem que, dins del seu projecte d'alliberament nacional, de classe i de gènere, l'Esquerra Independentista ha de tenir en compte també aquests altres oprimits que formen part del nostre territori i del nostre medi. Cal que alcem la veu per

exigir a les diferents administracions públiques que financem entre totes i tots:

- Que s'eliminen les *festes populars* que martiritzen els animals.
- Que es prohibisquen les corregudes de bous i que es deixi de dir que forma part de la *nostra cultura*.
- Que cada Ajuntament o Mancomunitat de municipis es faci càrrec amb el pressupost municipal del manteniment en condicions dignes dels animals abandonats i no els extermini, sinó que es promogui l'adopció.
- Que es regulen sancions penals que no siguin irrisòries per a qui maltracte o abandone un animal.
- Que subvencionen suficientment les societats protectores d'animals.
- Que creen les mesures adients per controlar el tràfic d'animals i els espectacles de baralles de gossos i galls.
- Que es fomenti a les escoles l'educació en el respecte als animals.
- Que es regule convenientment la cria d'animals per al consum humà perquè puguin viure i morir en condicions dignes.

En referència a aquest darrer apartat, cal promoure un debat dins el conjunt de la societat sobre el carnivorisme addictiu. Al llarg de la història, l'ésser humà s'ha alimentat de carn animal, ja que som omnívors i la carn aportava molts nutrients que necessitem per a viure.

Però als darrers temps tot ha canviat: avui en dia la major part de la carn que consumim prové de grans explotacions ramaderes on els animals estan habitualment estressats com a conseqüència de viure-hi amuntegats, sense possibilitats de moure-s'hi perquè engreixen més prompte. Aquestes condicions deterioren el seu sistema immunitari, cosa que provoca que estiguen malalts sovint. A més, són alimentats amb pinsos que contenen greixos saturats i carn animal malgrat que són herbívors. També els omplen d'hormones per accelerar-ne encara més el creixement i el seu pes i els contaminen amb antibiòtics per a combatre les reiterades infeccions a causa de la seva salut feble. Fi-

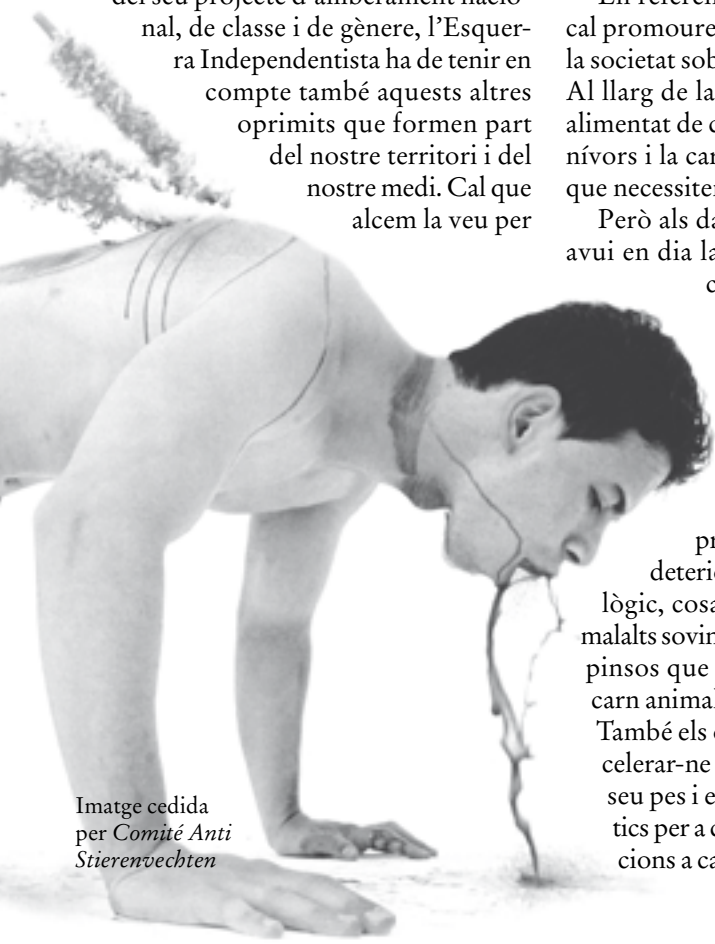
nalment, cal fer notar que aquests animals estan intoxicats a causa dels herbicides, pesticides, insecticides i adobs químics amb què es tracten els camps, els components químics dels quals acaben fixant-se en els seus músculs i les seues vísceres.

Si a tot açò hi sumem la castració química dels animals mascles amb estrògens, la utilització d'anabolitzants, l'administració d'estrògens i progesterona als pollastres per accelerar-ne el creixement (malgrat que estan prohibits encara se solen utilitzar), l'ús de clembuterol..., podem entendre per què de vegades la carn que mengem es potencialment perillosa. Només cal recordar el tema de «les vaques boges», la febre dels pollastres...

A hores d'ara, però, una alimentació basada pràcticament en el consum de carn no només és innecessària, sinó que a més és insana, tal com ho va advertir l'Organització Mundial de la Salut fa més de 30 anys, abans que els grans *lobbies* capitalistes li imposassen un silenci còmplice. A més, la gran producció de cereals i d'altres vegetals destinats a l'alimentació de la ramaderia fa que, a nivell mundial, no estiga garantit l'abastiment de cereals necessaris per al consum humà, la qual cosa produeix la paradoxa que als països de capitalisme imperialista bona part de la població pateix de problemes de sobrealimentació de mala qualitat i mostra símptomes reiterats d'intoxicacions produïdes per la ingesta de carn produïda en les condicions tot just esmentades.

Per tot açò cal que ens (re)plantegem fins a quin punt el sistema és capaç de fer patir totes les espècies d'éssers vius, incloent-hi la nostra, per tal d'obtenir cada vegada més beneficis i què cal fer per a combatre'l i evitar el patiment dels animals i el nostre mateix.

ENCARNA CANET

Imatge cedida
per Comité Anti
Stierenvechten

La passa valenta

Al si de l'Esquerra Independentista la lluita feminista ha esdevingut una constant. És una realitat que cada cop més col·lectius de dones fan un treball continu al voltant de l'alliberament de gènere, alhora que les organitzacions polítiques que formen el MCAN es defineixen feministes i emmarquen la seva línia política i estratègica tenint com a un dels seus eixos principals la lluita per l'Alliberament de Gènere. Un exemple clar és la proliferació del debat i l'anàlisi de la situació de les dones de l'Esquerra Independentista i de la societat en general. La consolidació del bloc de l'Esquerra Independentista al si de la manifestació del 8 de març és el resultat d'aquest treball. Estructura d'un bloc cada cop més nombrós que ha sabut mantenir la continuïtat, tant en el treball com en la presència.

Cal analitzar, però, què significa i què implica el fet de considerar-nos feministes tant pel que fa a nivell col·lectiu, de les organitzacions, com a nivell individual. Històricament, la lluita feminista ha anat lligada a la transformació i la revolució social. I es tracta precisament d'ai-

xò: si volem transformar la societat hem de començar a desenvolupar una intervenció global dins la nostra lluita diària. És a dir, les dones, per si mateixes, no aconseguirem enderrocar el patriarcat. Tot i havent-se aconseguit més drets per a les dones i que cada cop hi hagi més dones que lluiten per l'Alliberament de Gènere, és evident que les estructures del patriarcat es mantenen i es consoliden.

En aquest sentit cal vincular la lluita feminista a la lluita per l'alliberament nacional i de classe, i per aconseguir-ho hem de fer un salt qualitatiu al si de la lluita feminista: cal fer la passa valenta i agosarada de portar els homes de l'Esquerra Independentista al si de la lluita feminista, creant nous espais per vèncer el patriarcat. Si volem enderrocar la societat del patriarcat i el neoliberalisme ens hem d'implicar de manera integral començant primer per reeducar-nos i crear una nova realitat per a les dones i els homes. Cal que, canalitzant la ràbia i organitzant la lluita, tots els homes i les dones independentistes siguem agitadors feministes capaços de despertar les consciències i revolucionar-les.

Això no vol dir pas que les dones no hauguem de decidir, planificar i dur a terme les iniciatives que considerem oportunes de manera autònoma. En aquest sentit, cal centrar la línia estratègica partint d'iniciatives feministes en tots els àmbits on sofrim discriminació, però aquestes iniciatives no poden ser aleatòries, sinó que han d'estar coordinades en el si del projecte de construcció nacional dels Països Catalans.

Ens considerem feministes per assolir un objectiu: canviar el model de societat que impera i ens oprimeix (la societat del patriarcat i el neoliberalisme) i construir uns Països Catalans lliures, socialistes i feministes. No hem d'oblidar que la revolució l'ha de fer el poble, els homes i les dones dels Països Catalans, perquè ningú no ho farà per nosaltres. Per tant, és necessari, per aconseguir-ho, començar a desenvolupar aquest treball conjunt a nivell de l'Esquerra Independentista, incidint al si de la societat en tots els seus àmbits: social, econòmic, educatiu, sense deixar de banda els moviments socials i culturals.

És possible construir el socialisme a cuba?

L'autor d'aquest llibre, Darío Machado (1946), va néixer a Cuba, és sociòleg, polític i assagista i treballa com a investigador i professor titular en diverses institucions universitàries cubanes. Ha dirigit, entre d'altres, el Centre d'Estudis sociopolítics i d'Opinió de Cuba, el Centre d'Estudis sobre Amèrica i la revista *Cuadernos de Nuestra América*. Va ser membre titular de l'Acadèmia de Ciències de Cuba entre el 1996 i el 2002 i és membre dels consells editorials de les revistes *Cuba Socialista* i *Contracorriente*. Entre els seus llibres més coneguts destaquen *Burocracia y burocratismo*, *Nuestro propio camino*, *Análisis del proceso de rectificación en Cuba* (1993) i *Cuba: ideología revolucionaria*.

És possible construir el socialisme a Cuba? és un llibre imprescindible per intentar entendre, des de l'òptica de ciutadans europeus del primer món, el complex sistema econòmic vigent a Cuba i el camí sense retorn emprès per aquest país cap a una societat socialista. En aquest llibre s'hi troba una anàlisi exhaustiva del sistema polític i econòmic de Cuba, des de la teoria fins a la pràctica diària, i en el qual els ciutadans i les ciutadanes en són els protagonistes principals.

El primer que cal tenir en compte és que Cuba és un país subdesenvolupat i que després del triomf de la Revolució

l'u de gener del 1959 ha hagut de patir el bloqueig econòmic i els atacs terroristes provinents dels EUA. Aquesta situació encara s'ha vist més agreujada a partir del 1991 amb l'esfondrament dels règims de «socialisme real» de l'Est d'Europa. Tot això és pertinent per no caure en la trampa de comparar Cuba amb els països del primer món per tirar per terra tota la tasca duta a terme durant 46 anys d'esforços revolucionaris. Si realment es vol copsar tot allò de positiu que ha portat la Revolució Cubana a la seva ciutadania cal comparar-la amb la situació en què viuen els ciutadans i ciutadanes d'altres països del tercer món.

En el llibre hi podem trobar les etapes que la societat cubana ha superat fins al moment en el seu camí cap a una societat socialista: «Primera: després del triomf de la Revolució, continua prevalent la propietat privada i la lluita se situa abans de res en el terreny de les idees; segona: a partir de la nacionalització, quan s'obre un debat públic entre l'autogestió i el sistema pressupostari i preval un sistema d'administració estatal centralitzat i amb rigorosos controls comptables; tercera: se socialitza també la petita propietat individual, excepte la terra, i preval un criteri d'eliminació d'estructures i procediments burocràtics que acaba en l'eliminació total dels controls comptables; quarta: es reestructu-

DARÍO MACHADO
És possible construir el socialisme a Cuba?

Edicions El Jonc, Països Catalans, octubre 2004,
255 pàgines
ISBN: 84-933721-1-0

ra tota l'administració estatal de la propietat mitjançant un sistema que manté dins d'una

altra forma estructural la seva verticalitat i centralitat, però amb controls més forts; cinquena: es fa la crítica madura de l'experiència econòmica de la revolució socialista i s'arriba a iniciar el tractament del problema de l'organització de la propietat, procés interromput, tot i que no totalment aturat, per la desaparició de la comunitat d'estats socialistes europeus.»

I la sisena etapa és l'actual, anomenada com a Període Especial, que està servint «per identificar la política dirigida a fer front a l'impacte de la desaparició del socialisme a l'Europa de l'Est». Aquest període es pot definir «com el temps mínim que la societat cubana necessita per refer les seves relacions econòmiques i comercials internacionals, recuperar i reestructurar el seu sistema productiu i de serveis i superar la recessió salvant les conquestes fonamentals de la revolució socialista, i en primer lloc el sistema polític».

El socialisme, per tant, no és només una paraula que queda bé en eslògans i pamflets polítics i que s'aconsegueix l'endemà mateix de la victòria d'un procés revolucionari, el socialisme és tot un procés polític i econòmic que per arribar a triomfar necessita dels sacrificis de generacions de lluitadors i lluitadores. Per acabar amb les paraules del mateix autor, s'ha de ser conscients, que «cap de les societats que han emprès l'experiment socialista no ha aconseguit culminar la transició al socialisme» i que la construcció del socialisme és «un procés que requereix anàlisi i discussió constants, que és el que és veritablement revolucionari».

FELIU RIPOLL

HAN ESCRIT EN AQUEST NÚMERO

- Carles Castellanos
- Assemblea de Dones de l'MDT
- Gonçal Bravo
- Feliu Ripoll
- Encarna Canet

La Veu del Moviment de Defensa de la Terra es fa responsable de l'opinió de tots els articles signats

Pren partit per la independència, el socialisme i l'alliberament de gènere dels Països Catalans

info@mdt.cat - <http://www.mdt.cat>